

Дѣдо Господь заспалъ.

Ангелчето казало на поточето.

— Много съмъ изморено. Идемъ чакъ отъ небето. Ще седна да ме повозишъ, ама да не ми измокришъ златнитѣ крилца.

Поточето се спрѣло и ангелчето седнало. Слѣзнали чакъ въ полето. Гледа ангелчето, всрѣдъ една нива волътъ и мравката се каратъ.

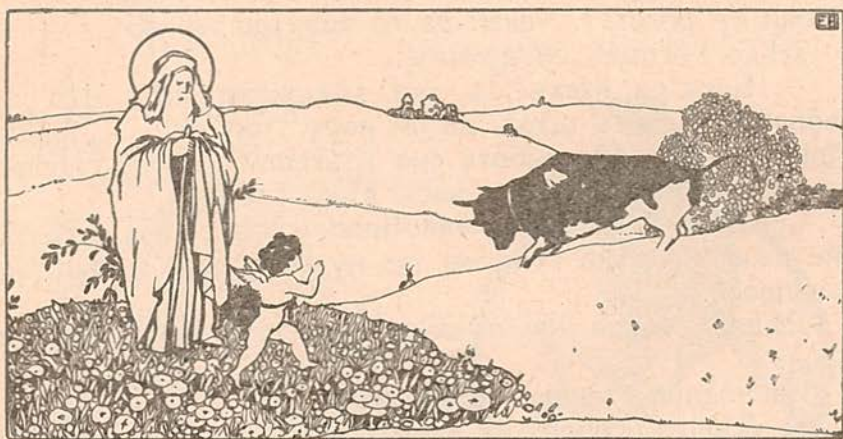
— Я се махни, — викалъ волътъ, — на менъ дѣдо Господь даде ярема, за да храня хората.

— Видѣлъ ли те е дѣдо Господь какъ орешъ? За смѣхъ си станалъ! Едвамъ пристѣпяшъ и часъ по часъ те мушкатъ съ остена. Азъ сама си върша работата, никои ме не подкарва. Дай ми ярема!

Волътъ дърпа ярема на една страна, мравката на друга и а-а ще се сбиятъ.

Ангелчето слѣзло отъ поточето и завикало.

— Дѣдо Господи-и-и, дѣдо Господи! Скоро ела... ела. Дошълъ дѣдо Господь.

— Защо ме викашъ?

— Волътъ и мравката ще се избиятъ кой да оре земята . . .

— Дѣдо Господи, мравката иска да ми вземе ярема, — съ плачъ казалъ волътъ. — Защо да го дамъ? Нали ти ме нареди да ора земята и храня хората?